

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 lutego 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie sygn. akt II C 964/15 z powództwa Z. S. przeciwko (...) Towarzystwu (...) w W. i Wspólnocie Mieszkaniowej nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...) o zapłatę: 1) oddalił powództwo, 2) nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków, 3) nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego (...) Towarzystwa (...) w W..

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona powodowa, zaskarżając orzeczenie w zakresie pkt. 1. Rozstrzygnięciu skarżący zarzucił naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 278 k.p.c. polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego, a w konsekwencji przyjęcie, że wydana w sprawie opinia biegłego nie daje podstaw do uznania, iż zawinione zachowanie pozwanych doprowadziło do rozszczenia odpowietrzników, a w konsekwencji do zalania mieszkania powoda, w sytuacji, gdy biegły nie wyklucza, iż mogło to być przyczyną przedmiotowego zalania,

- art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego, czego wynikiem było uznanie przez Sąd I instancji, iż powód nie poparł swoich twierdzeń żadnymi dowodami w sytuacji, gdy twierdzenia te poparte były szeregiem przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym z opinii biegłego oraz zeznań świadków i stron.

- art. 415 k.c. w zw. z art. 361 k.c. poprzez ich niewłaściwe niezastosowanie i w konsekwencji uznanie, iż przedmiotowe zalanie nie było wynikiem zawinonego zachowania pozwanych w sytuacji, gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że to zawinione zachowanie pozwanych doprowadziło do rozszczenia odpowietrzników, a w konsekwencji do zalania mieszkania powoda,

W oparciu o tak sformułowane zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Rozpoczynając analizę zarzutów apelacji, należy odnieść się w pierwszej kolejności do zarzutów prawa procesowego, gdyż prawidłowo ustalony i oceniony stan faktyczny determinuje kierunek dalszych rozważań w aspekcie prawa materialnego.

W pierwszej kolejności za chybiony należało uznać zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c., w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. i art. 232 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie bez ich wszechstronnego rozważenia w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego oraz poprzez jego wybiórczą ocenę. W myśl powołanego wyżej przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie w treści apelacji zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Z wywiedzionej przez stronę powodową apelacji wynika, iż skarżący upatruje naruszenie przez Sąd Rejonowy powołanych wyżej norm prawnych poprzez, błędne jego zdaniem, ustalenia oparte na opinii biegłego sądowego, że pozwani nie ponoszą winy za rozszczelnienie odpowietrzników, a w konsekwencji za zalanie mieszkania powoda. Tymczasem z opinii biegłego sądowego wynikało wyraźnie, że bardzo wiele czynników mogło spowodować rozszczelnienie lub uszkodzenie odpowietrzników i nie koniecznie musiało to wynikać z wady odpowietrzników. Po roku od stwierdzenia awarii nie można jednoznacznie określić przyczyn rozszczelnienia odpowietrzników tym bardziej, że ich brakuje. Nie można wykluczyć wystąpienia jednocześnie kilku przyczyn (k. 104). Skarżący kwestionując rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego nawet nie wskazał jakie konkretne działania czy zaniechania pozwanych jego zdaniem, doprowadziły do awarii odpowietrzników i zalania mieszkania. Jak również nie podał jakich dowodów Sąd Rejonowy nie wziął po uwagę, a które miały by wskazywać na zawinienie po stronie pozwanych. Zdaniem Sądu Okręgowego prawidłowo Sąd Rejonowy ocenił, że przedstawione przez powoda dowody nie pozwalały ustalić, iż zawinione działanie czy zaniechanie pozwanych doprowadziło do szkody. Z uwagi na brak inicjatywy dowodowej powoda w tym zakresie, okoliczności te nie zostały udowodnione.

Reasumując, należy stwierdzić, iż ocena materiału dowodowego w sprawie przez Sąd Rejonowy, jest prawidłowa.

Za chybiony należało uznać zarzut naruszenia prawa materialnego w postaci art. 415 k.c. w zw. z art. 361 k. c skutkującym oddaleniem powództwa. Zarzut ten sprowadza się w istocie do zakwestionowania przyjętej przez Sąd Rejonowy prawidłowej prawnej oceny, że pozwani nie ponoszą odpowiedzialności za szkodę polegającą na zalaniu ich mieszkania poprzez rozszczelnienie odpowietrzników. Jak już zostało wskazane, powód nie udowodnił okoliczności, że z winy strony pozwanej na skutek jej działania czy zaniechania doszło do awarii. Sąd Rejonowy nie miał zatem podstaw by obciążyć pozwanych odpowiedzialnością za powstałą szkodę.

Mając na uwadze powyższe, należało uznać, iż Sąd Rejonowy w pełni prawidłowo ocenił brak w niniejszej sprawie przesłanek odpowiedzialności strony pozwanej.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasądzać od powoda na rzecz pozwanych kwotę po 450 zł wynagrodzenie pełnomocnika, stosownie do treści § 10.1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. 2015.1804) i stosownie do treści § 10 pkt. 1 ust. 1 w zw. z § 2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r, poz. 1800).